

DIENDE LIEFDE.

Zoo bange beeft over deez' aarde
 Des winters de klacht van 't ontberen,
 Geen brood en geen dek en geen kolen; —
 Kon liefde de ellende slechts weren!

Maar 't lijden schijnt sterker dan liefde;
 Steeds weer wordt de klaagtoon vernomen,
 't Zij God in Zijn wijsheid kastijdde,
 Of --- onrecht het brood heeft ontnomen.

Doch liefde blijft waken en werken,
 En schuwt niet de wintersche wegen,
 Hoe dik ook de sneeuw die bedekte;
 Zij brengt waar ze heengaat haar zegen.

En waar ze haar gaven mag laten,
 Daar voelt zij zichzelf nog blijder
 — Gelukkig door 't weldaad bewijzen —
 Dan d'arme, begiftigde lijder.

En waar ze een woord slechts kan schenken,
 Daar is in die woorden het Leven;
 Daar wijst zij naar Boven, naar d' Eeuwige,
 En wat Hij in gunst ons wil geven.

Gelukkig, wie dienend en dankend
 Zóó gaven en krachten mag wijden
 Ran d' eeuwige, blijvende Liefde;
 Mag lenigen 't snerpende lijden.

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ.

